

som nærmest vedrører det foreliggende Lovforslag. Kommissionen har ikke fraveget det store Princip, som gaar igjennem Loven af 29de December 1857, men de Forandringer, den har foreslaaet, gaa nærmest ud dels paa at affkaste Undtagelser fra Loven gjennem Bevillinger — i hvilken Retning jeg har troet at kunne imødefomme Kommissionens Forslag, forsaavidt angaar de Bestemmelser i Loven, der nærmest maa betragtes som Overgangsbestemmelser — dels paa at søge det Offentliges Hjælp, navnlig gjennem Behandling som offentlige Politifager af Dvertrædelser af de i Loven givne Forskrifter, og endelig paa at give nogle enkelte nærmere Bestemmelser sigtende til ligeleggjøre Betingelserne for Erhverv paa Landet og i Kjøbstæderne. Ved Siden deraf har den foreslaaet nogle enkelte Bestemmelser af en mere almindelig Natur, ikke blot sigtende til Næring, men ogsaa til andre Forhold, navnlig til Fattigvæsenet, af hvilke jeg her kun skal nævne nogle af de betydligste. Den første Bestemmelse vedrører Udleendinges Ret til at erhverve Borgefskab eller Næringsbevis i Kjøbstæderne, hvilken udenfor Tilfælde af traktatmæssige Bestemmelser foreslaaets gjort afhængig af, at der stilles Sikkerhed for, at de i Trangs Tilfælde ville blive forøgebe i deres Hjemstavn. Endvidere foreslaas det, at Retten til at ernære sig og Familie med egne Hænder — Frihaandværk tror jeg, man kalder det — kun skal være tilladt, naar Bedkommende har opnaaet Myndighedsaalder, og endelig er den Bestemmelse bragt i Forslag, at den Myndighed, som nu er indrømmet Magistraten i Kjøbstæderne og Amtmanden paa Landet til at meddele Personer, der have været straffede og af den Grund ikke kunne faae Næringsbevis, Berettigelse til visse Næringsbrug, skal være bunden til saadanne Næringsveie, som fordre fast Bopæl, Værksted eller Udsalgsted, idet det har viist sig, at disse Bemyndigelser jevnlig have givet Leilighed til et vildt, omflakkende Liv, som man maatte ønske at undgaa. Jeg finder naturligvis ikke Opfordring til nærmere at gaa ind paa disse Bestemmelser, som efter deres Natur maa være detaillerede, men jeg har her angivet de Retninger, hvori det Forslag gaar, som jeg i Dverensstemmelse med Kjøbstadkommissionens Indstilling har den Væ herved at forelægge.

Jeg kommer derefter til det næste Lovforslag, som angaar Udredelsen af forskjellige Amts- og Kjøbstadkommunernes paahvilende Udgifter, saasom Udgifter i Anledning af Amtstæller, Delinkventomkostninger, Udgifter til veneriske Syges Kur og Pleie, samt Udgifter i Anledning af smitsomme Sygdomme o. s. v. Jeg nævner disse Exempler, fordi jeg ikke tror, at man har noget fælles Navn for disse Udgifter, hverken i Lovgivningen eller i Administrationen. Ogsaa dette Forslag har været Ojenstand for Kjøbstadkommissionens Behandling, men deshos har dette Thing et nærmere Kjendskab dertil, idet der ifjor her i

Thinget blev indbragt et privat Lovforslag desangaaende, hvilket blev behandlet af et Udvalg. Dette Udvalg indstillede imidlertid til Thinget at vedtage en Dagsorden, hvorved Indvigningsministeren opfordredes til at fremkomme med et Lovforslag om denne Sag, og det er denne Begjæring, som jeg nu har opfyldt ved at forelægge dette Lovforslag. Jeg tror, at man let vil blive enig om, at den hidtilværende Ordning af dette Forhold ikke er tilfredsstillende, men saasnart man kommer til Grundlaget for en Forandring, er jeg ikke ubetinget vis paa, at der vil kunne vindes almindelig Tilslutning om enten det One eller det Andet. Sagen er jo nemlig den, at disse Udgifter foruden deres Egenfæls som Statsafgifter, forsaavidt som de ydes til Saandhævningen af Retspleien, og i mange andre af de nævnte Formaal, der ikke kunne siges at være rent kommunale, dog ogsaa paa den anden Side have en vis Kommunal Karakter, idet ikke blot Administrationen af de Anliggender, hvorom der er Spørgsmaal, slutter sig nærmere til visse bestemte Kredse, men det ogsaa jevnlig træffer sig saa, at Interessen for Anvendelsen af disse Skatter væsentlig er knyttet til enkelte mindre Kredse. Det har stillet sig for Regjeringen, som om man ikke gjorde vel i at lade Hensynet til deres Egenfæls af Statsfæls være det Afgjørende, men at den nuværende Ordning, hvorefter de tilbøls ere henviste til Kommunerne, havde sine store Fordele. Hvad navnlig den væsentligste af dem, Delinkventomkostningerne, angaar, da staa den i saa nær Forbindelse med hele Ordningen af Politiet, at man maatte finde stor Betænkelighed ved helt at løsne den fra dette Forhold, hvorved man navnlig vilde berve Kommunerne en Opfordring til at anvende Noget paa deres Politis Ordning, for derigjennem at forminske Udgiften til Delinkventomkostninger. Naar altsaa Forslaget gaar ud paa som hidtil at knytte Udredelsen af disse Afgifter til visse mindre Dele af Landet, saa har man derimod ganske sikkert ikke kunnet se, at der var nogen som helst retfærdiggjørende Grund til at fastholde den nuværende Ordning, hvorefter Polititudgifterne, forsaavidt de angaa Kjøbstæderne, lignes paa samtlige Kjøbstæder i Amtet, og forsaavidt de angaa Landet, udredes gjennem Amtsrepartitionsfonden, altsaa af alle Amtets Landkommuner. Det forekommer mig at være klart, at den enkelte Kjøbstad i disse Henseender ikke staa i nogen som helst Forhold til andre maaskee langt borliggende Kjøbstæder, men at den derimod staa i et Forhold til de den omgivende Landdistrikter, ikke blot med Hensyn til Retsikkerheden, men ogsaa med Hensyn til Størstedelen af de øvrige under dette Lovforslag henhørende Forhold. Jeg har altsaa ikke troet at burde gaa videre, navnlig ikke i Dieblisset, end til at foreslaa, at den nuværende Ordning afløses af en saadan, at disse Udgifter udredes forstubsvis af